

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XI.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

7.
porro in medio utraque inveniuntur, atque ideo neutra consummata. Sicut ergo in cœlo consummata est justitia, ita in inferno consummatum sit peccatum necesse est. Sermone II. X. in Psalmum, *Qui habitat*, p. 426. Unde verò impii tanto animi furore tabescerent, nisi in regnum summæ beatitudinis coram se vidissent alios introduci & tunc demum in illos sese factores, in illos horrores, in illos æterni incendiî cruciatus, in illas denique immortalis mortis miseras gemerent esse damnatos? Ibi enim, inquit, erit fletus & stridor dentium. Fletus quidem ob ignem, qui non extinguitur, stridor verò ob vermem, qui non moritur. Planè fletus ex dolore, stridor dentium ex furore. Fletum nempe tormentorum immanitas, stridorem dentium vehementia ipsa tabescens invidia & obstinata malignitas extorquebit. Nempe, cum alii fridere dentibus damnatos, ob frigus, sicut flere propter fumum ignis, tradunt, Bernhardus flere ob tormentorum atrocitatem, fridere ex invidia & animi malignitate, ubi beatos tot gaudiis circumfundi videant, arbitratur.

XI. Deniq; Innocentius III. Pont. Rom. qui librum scripsit de contemptu mundi seu de miseriâ humanæ cõditionis, l. III. c. X. omniû clarissimè: *Reprobi irascitur Deus æternaliter, quia justum est, ut quod impius in suo provaricatur æterno, Deus ulciscatur in suo æterno. Nam licet peccandæ facultas illum dimittat, ipse tamen non dimittit voluntatem peccandi. Scriptum est enim: superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper. Nam non humiliabuntur reprobi jam desperati de veniâ, sed malignitas odij tantum excrescit, ut velint, illum omninò non esse, per quem sciunt, se tam infeliciter esse. Maledicent altissimo & blasphemabunt excelsum, conquerentes, eum esse malignum, qui creavit illos ad pœnam & nunquam inclinatur ad veniam. Audi Johannem in Apocalypsi dicentem: grando magna descendit de cœlo in homines & blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quoniam magna facta est vehementer. Voluntas ergo damnati, licet amiserit potestatis effectum, semper tamen habebit malignitatis affectum & ipsa erit in inferno supplicium, quæ fuerat in mundo peccatum: licet forsan & ibi peccatum, sed non meritum pœnæ. Impius ergo, quia semper habebit in se reatum ex culpâ, semper sentiet contra se esse cruciatum ex pœnâ, quia, quod ipse per pœnitentiam non delevit, Deus per indulgentiam non remittet. Agnoscit Papa, non voluntatis tantum in damnatis malitiam, sed malitiæ hujus prodeuntes in scelera actus. Nam & blasphematuros esse DEUM damnatos, eique maledicturos, fretus S. Literarum auctoritate, ad-*
se-

severat. Ne tamen aliquid à receptâ tum in Scholis & Ecclesiâ Augustini sententiâ doceret, hæc voluntatis flagitia peccata esse negat, quia sint sine potestatis effectu, id est, ut ego intelligo, quia DEUM perpetuò punientem neque lædant, neque proximum exemplo offendant, qui, si in gloriâ sit constitutus, isthanc pervicaciam sine animi commotione intueatur, sin in inferno, ex participatione criminis pari quoque pœnâ afficiatur. Denique cum peccatorum omnium maximum, blasphemiam, peccatum esse inficari, durum videretur, quasi corrigens seipsum, peccatum esse, sed non meritum pœnæ, concedit: de quo, ex iis, quæ circa Scholasticorum sententias dicturi sumus, judicari poterit.

XII. Recensuimus hæctenus Ecclesiasticorum in antiquitate Doctorum varias de propositâ quæstione sententias: dispiciendum nunc porro est, quid Theologi Scholastici, qui licet sermone barbari, acutissimi tamen philosophi fuerunt, censente in Epistolâ ad Kirchmannum Chemnitio, de eadem fuerint opinati.

XIII. Igitur Petrus Lombardus, qui primus degenerantem à veteri puritate Ecclesiam in ordinem redigere, scripto sententiarum ex vetustis Patribus, in primis Augustino, confarcinatarum libro, ad laboravit, libro IV. distinet. L. c. i. de statu & conditione damnatorum & malorum post iudicium, quantum ad rationem & voluntatem, hanc format quæstionem: *Si mali in inferno peccabunt?* Deque eâ hunc in modum disputat: *Hic oritur quæstio ex præmissis ducens originem. Supra enim Augustinus loquens de malis in inferno damnatis & bonis in caelo glorificatis, dixit: quod nec bonis voluntas nec malis facultas esse peccandi poterit. Et de bonis quidem constat, sed de malis, à quibus voluntatem malam non removeret, quaritur: quomodo sit verum, eos non peccare, cum malam habeant voluntatem? Quidam autem illam voluntatem non esse peccatum, sed supplicium tantum. Alij verò peccatum esse fatentur, sed per illud eos non mereri aliquam pœnam, quia non est locus merendi. Illud ergo peccatum dicunt, non esse meritum supplicij, sed supplicium mali meriti, quod in hac vitâ præcessit. De hoc autem Augustinus ita dicit: Tempus acquirendi vitam eternam: Verba allegavimus supra, S. IV. quibus subjicit Magister: Ex his apparet, reprobos in inferno penitentiam sic gesturos, ut per eam pravam voluntatem non deserant: & illa maligna voluntas erit eis ad cumulum pœnæ, per quam tamen non merebuntur, quia*
nul-